

יום ד', כו' בשבט תש"ס (2 בפברואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

נולד היום, ב-**כו' שבט**, בשנת תר"ח(1848-5608), **נתן שטראוס**, איש-עסקים, נדבן ואיש-ציבור אמריקאי. הוא הקים בתי-בריאות בירושלים ובתל-אביב ותמך במפעלים רבים אחרים בארץ. שטראוס ביקר בארץ לראשונה, יחד עם אחיו ונשותיהם, בשנת 1912. הוא כל-כך התעניין והתרשם מצרכיהם של הציבור היהודי הדל והעני בארץ, ובמקום החליט לעשות את מה שיכל כדי ליצור מקורות פרנסה חדשים, שהוא דחה את שובו הביתה. אחיו החליט לנסוע בלעדיו, הוא ואשתו עשו את דרכם ללונדון ומשם עלו לספינת "Titanic". התעקשותו של נתן שטראוס לעזור לעמו הצילה את חייו. העיר **נתניה** נקראת על-שמו.
[תאריכון מרכז ההסברה]

בשנת תרצ"ט(1939-5699), הופעל "**המשמר האזרחי**" בגלגולו הראשון, כארגון הג"א בתל-אביב. כעבור 35 שנה (בשנת תשל"ד-1974), הארגון חודש כגוף של אזרחים מתנדבים לשמירה במסגרת משטרת ישראל.
[תאריכון מרכז ההסברה]

ימים אלה כנראה מיועדים להתפטרותם של שרי בטחון בממשלות ישראל: אם אתמול הזכרנו את זו של **פנחס לבון** בשנת תשט"ו, היום, 28 שנה לאחר מכן, בשנת תשמ"ג(1983-5743), התפטר **אריאל שרון** בעקבות פרסום דו"ח **וועדת כהאן** יום לפני-כן. הוועדה מונתה לבדוק את האירועים במחנות הפליטים סאברה ושתילה בספטמבר 1982. במסקנותיה היא קבעה שלא היתה במעשי האכזריות של הפלנגות מעורבות של ישראל או של ישראלים, ועם זאת, הוטלה אחריות מדינית וצבאית על מי שהיו אמורים לדעת על כוונת מבצעי הטבח או יכלו לנקוט צעדים כדי לעצור בעדם.

עיקר המסקנות הקשות הופנה נגד שר הבטחון, אריאל שרון. הוועדה קבעה שראוי שיסיק מסקנות אישיות מן הפגמים שנתגלו במילוי תפקידו, "ואם יהיה צורך, ראוי שראש הממשלה (מנחם בגין) ישתמש בסמכותו לפי חוק יסוד הממשלה המאפשר לו להעביר שר מכהונתו". מסקנות קשות הופנו גם לעברו של מספר אישים נוספים בצמרת הממשלה והצבא.

אריאל שרון סירב להתפטר. בגין חשש לפטרו, בידעו כי הקואליציה תלויה על בלימה. הפתרון שנמצא – שרון נותר בממשלה כשר ללא תיק, ואת מקומו כשר הבטחון קיבל שגריר ישראל בארה"ב, משה ארנס.
[ספר המאה]

וסיפור על גאולת ישראל, לקראת שבת:

בקדושה שבתפילת מוסף אנו מבקשים: "והוא ישמיענו ברחמיו שנית, לעיני כל חי לאמור, הן גאלתי אתכם אחרית כראשית, להיות לכם לאלוקים". ר' שלמה קרליבך חיבר למילים אלה ניגון צובט לב, והיה נוהג להקדים ולומר לפני השיר – אמרה כנסת ישראל לריבונו של עולם: "כשקרבת אותי אליך במעמד הר סיני, והעמדת לי חופה, היינו שנינו לבד במדבר, לא היו גויים סביבנו, רק אתה ואני, ואף אחד אחר לא ראה ולא שמע. אבל עכשיו עברו אלפי שנים, חטאתי לך ובגדתי בך, ואתה גרשתי מלפניך. הגויים משפילים ומבזים אותי ואומרים שלא תשוב אלי לעולם. ויש מהם שאף אומרים: אולי הכל סיפור שווא ומעולם לא היתה בכלל חתונה – עובדה אף אחד מאיתנו לא הוזמן להשתתף בה.

לכן אני מבקשת ממך: כשתשוב לקחתני לעת גאולה, ותשוב להעמיד לי חופה, אני רוצה שהפעם תהיה זו חתונה גדולה, בהדרת מלך וברוב עם. וכל אומות העולם יוזמנו לירושלים להשתתף בה. שכל העולם יראה אותך נושקני מנשיקות פִּיך וכל העולם ישמע אותך אומר לי:

יום נעים וגשום!

יום ד', כו' בשבט תש"ס (2 בפברואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.

אבא קובנר, 1978

"וארשתיך לי לעולם". על כן, אנו מדגישים בתפילה: "והוא ישמיענו ברחמיו שנית – לעיני כל חי!"

[עלון השבת, "מעט מן האור"]